

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.3. Quantá animi devotione atque fervore oraverit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

Addit. ad 1. hebdom. jusdem S. Ignatij monitum est: ut à loco futura meditationis uno vel gemino adhuc passu distans, animo sursum elevato, considerem Dominum meum JESUM, ut presentem & spectabilem quidnam acturus sim; cui reverentiam cum humili gestu exhibere debeam. Quasi videlicet illis me incitem Propheta

Psalm. 94. verbis: *Venite adoremus & procidamus ante DEUM, ploremus coram Domino qui fecit nos: quia ipse est Dominus DEUS*

cap. 10. *nosfer.* Scitè quippe dictum est à B. F. Ægidio Assisiatè, quod inter aureas ejus sententias circumfertur: *Qui noscitur onare, non cognoscit DEUM.* Qui enim DEI infinitam Majestatem, bonitatem, justitiam, pulchritudinem, suavitatem, & tot alias timoris, reverentiæ, fiduciæ, amoris, causas aliquatenus perspectas habeat, suamq; cum illis abjectionem, infirmitatem, malitiam comparet, earumque rerum notionibus imbutam mentem ad meditandum adterat; huic profectò inter precandum, neque reverentiæ attentivæ animi deerit, neque Sanctorum affectuum argumenta deficient; sed omni animi abductione & aberratione seclusâ, orationis suæ desideratum fructum inveniet.

§. 3.

Quantâ animi devotione atque fervore oraverit?

Tertio loco attende: quantâ animi devotione, contentione ac fervore oraverit. Quod ex his possumus non difficulter intelligere. Primò; ex illa tum interiori tum exteriori reverentia, quâ se ad orandum composuit, & per omne tempus, quod orando insumpsit, retinuit. Secundò: ex illis crebrò iteratis ad Patrem aspirationibus, animi concitati atque inflammati indicibus: *Abba Pater; Pater mihi; si possibile est, &c.* Tertio: ex eo, quòd ereditu pronum sit, eum multo cum fletu & calidis lacrymis orâsse: quando & præ animi teneritudine, indolisq; benignitate, videretur ad fletum naturaliter fuisse proclivior, & ea jam oculis ob-

versaretur rerum species, quæ etiam è corde durissimo, & quantumvis inviris oculis, copiosas lacrymas posset extundere. Et profectò cum eo in articulo præ affectuum vehementia, sudore sanguineo maduerit, & membris omnibus sui corporis quodammodo lacrymatus sit, existimare non possumus, solos ei oculos siccos & proprii humoris expertes fuisse, ac non potius lacrymis etiam sanguineis manasse. Quod licet sacri Evangelistæ tacuerint, nobis tamen intelligendum reliquere: quemadmodum nec ab ijs scriptum est, Christum in cruce orasse cum lacrymis; quod tamen constat ex Pauli verbis §. 2. relatis; nisi quis hæc ipsa cum S. Thoma malit de præsentis oratione in horto intelligere. Quartò, ex illa agonia & compressione cordis, quæ ex ea lucta & variarum atque inter se pugnantium affectionum conflictu subijt: quando (ut post Thaulerum meditatur Ludovicus Blosius) dulcissimum cor Salvatoris in quodam veluti timoris & amoris prælo compressum & quasi oppressum est; timore nimirum infernè, amore autem supernè illud comprimente. unde ille pretiosus liquor cruenti sudoris expressus sit. Postremò, ex eo quòd (ut scribit S. Lucas) factus in agonia prolixius orabat; adeoq; ardentius & contentius; quò videlicet se adversus insurgentes motus potentiùs firmaret, ac sese paternæ voluntati plenà denique atque integrâ animi propensione subijceret.

Explic. pass. c. 2.

Ex quibus sanè proclive erit pauca hæc præcepta colligere. *Primum*: Quæ mentis devotione, quo ardore animi par sit, nos in Deum ferri, quando apud eum salutis nostræ negotiû orando pertractamus, cum Redemptor noster non tam suam quàm nostram apud Deum Patrem causam agens, & exemplo nobis orandi formam præbens, tantâ animi contentione & affectione cordis oraverit. Quæ argumentandi ratione alibi utitur S. Ambrosius, in sextum Lucæ cap. L. §. in Lucæ
Species tibi, Christiane, datur, forma præscribitur

scribitur, quam debeas emulari. Quid enim re pro salute tua
facere oportet; quando pro te Christus in oratione pernoctat?

Alterum: Instante atque urgente tribulatione, hoc a-
crius nobis ac ferventiùs orationi esse insistendum. Neque
tantùm Salvatoris exemplo, qui factus in agonia prolixius
orabat; sed etiam ex Regij Propheta imitatione; cujus in-
angustijs periculisq; deprehensi, plures sunt psalmi, arden-
tium affectuum varietate; & intentis in DEUM suspirijs re-
fertissimi.

Postremum: quod itidem monent asceticæ disciplinæ
Magistri: cavendum esse diligenter, ne mentis tenebris, a-
riditate cordis, desolatione spiritus occupatus, vel studium
orandi remittat, vel à bene cœptis resiliat, vel etiam, que
priùs fuerant rectè constituta, convellat: cùm potius eo
tempore expediat, (ut rursùm verbis utar S. Ignatij) *proci-
deri & augeri ea, que contra desolationis impulsum tendunt:
qualia sunt (inquit) insistere orationi & meditationi, ac peni-
tentia aliquid assumere.* Sic ille, in regulis, quas de moti-
bus animæ, quos diversi excitant spiritus discernendis, pra-
clare scripsit.

*Reg. 6. ad
mot. anim.
&c.*

§. 4.

Quantà constantiâ in oratione perseveraverit?

Quarto loco vide mitissimi & afflictissimi JESU insignem
in orando perseverantiam. Erat illi cœlum æreum, &
terra ferrea: clamabat, nec exaudiebatur; & ille Patris
misericordiarum, & DEUS totius consolationis, mutatus ei
erat in crudelem. Neq; tamen quicquam remittit de pre-
candi instantia, quin adeò prolixius orat; ut non improba-
bile sit, quod quidam hoc loco sentiunt, eam Christi Do-
mini precationem tres circiter horas tenuisse. Jam enim
(inquiunt) horæ spatium orando exegerat, cùm ad discipu-
los primò adijt, eosq; suaviter increpuit, quòd non potu-
issent

Job. 30.